

Sygn. akt IV Ka 886/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2022 r.

4. Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1. Przewodniczący:	1. SSO Agnieszka Połyniak
1. Protokolant:	1. Agnieszka Paduch

przy udziale Marka Bzunka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2022 r.

6. sprawy J. P.

7. syna S. i A. z domu P.

8. urodzonego (...) w C.

9. oskarżonego z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk, art. 216 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk

10. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

11. od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

12. z dnia 22 września 2021 r. sygnatura akt II K 1373/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego J. P. koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, a wynikłe z jego apelacji, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 550 zł za to postępowanie.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 886/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

<p>1. CZĘŚĆ WSTĘPNA</p>	
<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z 22 września 2021r., sygn. akt II K 1373/20</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>obrońca oskarżonego na podstawie art. 438 k.p.k. i art. 439 k.p.k. zarzucił:</p> <p>1. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:</p> <p>a. art. 190§1 k.k. poprzez błędne przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona groźby karalnej, w sytuacji gdy nie zostało wypełnione znamię czynu związane z wzbudzeniem w oskarżycielu posiłkowym uzasadnionej obawy realizacji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

kierowanych gróźb
oraz

b. **art. 216§1 k.k.** poprzez błędne uznanie, iż oskarżony wypełnił znamiona wskazanego czynu zabronionego podczas gdy w sprawie nie wykazano ponad wszelką wątpliwość, iż doszło do zaistnienia zdarzeń opisywanych przez oskarżyciela posiłkowego,

2. **naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia, mianowicie:**

a. **art. 17§1 pkt 9 k.p.k. i art. 414§1 k.p.k. w zw. z art. 216§1 k.k.** poprzez brak umorzenia postępowania, podczas gdy brak było skargi uprawnionego oskarżyciela co do ścigania czynu z art. 216§1 kk. oraz nie zostało wydane postanowienie przez prokuratora o objęciu czynów ściganiem i nie w żaden sposób nie uzasadniono, że istnieje interes społeczny w prowadzeniu

postępowania przez
Prokuratora,

**b. art. 7 k.p.k.
oraz art. 410
k.p.k. w zw. z art.
4 k.p.k.** poprzez
brak oparcia wyroku
na całokształcie
okoliczności
ujawnionych
podczas rozprawy
głównej w
szczególności
poprzez
nieznajdujące
poparcia w zasadach
prawidłowego
rozumowania oraz
wskazaniach wiedzy
i doświadczenia
życiowego uznanie
za w pełni
wiarygodne i mające
znaczenie dla
ustalenia faktów
zeznań oskarżyciela
posiłkowego i osób
będących z nim
w ścisłej relacji,
a nieuwzględnienie
wyjaśnień
oskarżonego i
pozostałych
świadków

c.art.7 kpk poprzez
dowolną ocenę
dowodów, w
szczególności:

wybiórczą ocenę
materiału
dowodowego, w
szczególności
uwzględnienie
dowodów z zeznań
oskarżyciela
posiłkowego,
świadka A. F., L.

L. i M. F. oraz ustalenia na ich podstawie faktów, a bezzasadnym nieuwzględnieniu zeznań D. N., podczas gdy pozostają one w zgodności ze zgromadzonym w sprawie bezspornym materiałem dowodowym, a nadto treść zeznań zawierała okoliczności, które zostały w toku postępowania potwierdzone, zeznań S. W. podczas gdy miał on wiedzę o istniejącym konflikcie między stronami oraz zeznań T. L., który nie ma osobistej relacji z żadną ze stron i nie jest osobiście zainteresowany wynikiem postępowania, miał wiedzę o sytuacji konfliktowej między oskarżonym a pokrzywdzonym, a w odniesieniu do stron konfliktu sąsiedzkiego nie ma żadnego stosunku emocjonalnego oraz był obecny w dniu rzekomego zdarzenia i nie potwierdził przebiegu zdarzeń opisywanych przez oskarżyciela posiłkowego,

ii. powierzchownym i tendencyjnym uznaniu, iż P. M. złożył konsekwentne, spójne i szczegółowe zeznania odnośnie zdarzeń z dnia 14 kwietnia 2020 r., 12 czerwca 2020 r. i 14 czerwca 2020 r. oraz oparcie na nich treści wyroku, podczas gdy świadek nie był obecny przy zdarzeniach z dnia 14 kwietnia 2020 r., a nadto składał niespójne, sprzeczne z innymi zeznania budzące wątpliwości co do jego faktycznej obecności przy zdarzeniach, które to okoliczności Sąd I instancji całkowicie pominął;

iii. powierzchownej, niezgodnej z zasadami doświadczenia życiowego i z poczynionymi przez Sąd I instancji ustaleniami o konflikcie pomiędzy D. M. i J. P. ocenie zeznań oskarżyciela posiłkowego i jego bliskich jako wiarygodnych co do przebiegu zdarzeń z kwietnia oraz czerwca 2020 r., podczas gdy dokumenty i zeznania innych świadków

przedstawiły
wydarzenia w innym
świetle,

d.art. 5§2 kpk
poprzez
nierozstrzygnięcie
na korzyść
oskarżonego
pojawiających się w
sprawie wątpliwości,
w szczególności zaś
co do wydarzeń z
dnia 17 kwietnia
2020 r., 12
czerwca 2020 r.
oraz 14 czerwca
2020 r., pomimo
braku spójności
i wewnętrznych
sprzeczności zeznań
oskarżyciela
posiłkowego i
świadków,

3. błędy w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, które
mogły mieć wpływ
na treść orzeczenia,
a polegające na:

a. uznaniu, że
dnia 17 kwietnia
2020 r. nie doszło
do wyzywającego
zachowania
oskarżyciela
posiłkowego
mającego na celu
sprowokowanie
oskarżonego przed
rzekomym
zdarzeniem, podczas
gdy materiał
dowodowy, w tym
zeznania D. N. i

wyjaśnienia
oskarżonego w tym
zakresie były spójne
i nie dawały podstaw
do uznania je za
niewiarygodne,

b. uznaniu, że dnia
12 czerwca 2020
r. doszło do
skierowania wobec
oskarżyciela
posiłkowego gróźb
karalnych, a dnia
14 czerwca 2020
r. doszło do
zniewagi podczas
gdy zeznania
świadków i
oskarżyciela
posiłkowego nie są
w tym zakresie
spójne i niebudzące
wątpliwości,

c. nieuwzględnieniu
okoliczności w
postaci istniejącego
między
oskarżycielem
posiłkowym a
oskarżonym
konfliktu
sąsiedzkiego, w
szczególności faktu,
że oskarżyciel
posiłkowy
zachowuje się wobec
sąsiadów agresywnie
i prowokująco,
angażuje się w
liczne konflikty,
monitoruje teren
oraz kieruje
zawiadomienia i
skargi na
oskarżonego do
państwowych
instytucji,

4. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary poprzez nieuwzględnienie w należytych stopniu okoliczności łagodzących, tj. skonfliktowania oskarżonego z oskarżycielem posiłkowym, prowokujących i wyzywających zachowań oskarżyciela posiłkowego, notorycznego zakłócania spokoju sąsiedzkiego oraz naruszania zasad współżycia społecznego przez oskarżyciela posiłkowego.

Ewentualnie, z ostrożności procesowej, w razie nieuwzględnienia przez tu. Sąd zarzutu wskazanego w pkt 1 lit.b. wyrokowi zarzucił:

Naruszenie prawa materialnego, tj. art. 216§3 kk poprzez jego niezastosowanie i brak uznania, że zniewagi wywołało wyzywające zachowanie się oskarżyciela posiłkowego, podczas gdy oskarżyciel posiłkowy

	<p>wielokrotnie wywoływał swoim zachowaniem kłótnie, zachowywał się agresywnie i prowokująco wobec sąsiadów, monitorując okolice i naruszając zasady współżycia społecznego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W pierwszej kolejności zauważyć należy, że apelacja jest wewnętrznie niespójna i zawiera zarzuty wzajemnie wykluczające się, ponieważ zarzut obrazy prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.), odnoszący się do kwalifikacji prawnej czynu można skutecznie postawić tylko wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją. Jeżeli bowiem nieprawidłowe są ustalenia faktyczne, na podstawie których sąd dokonał kwalifikacji prawnej danego czynu, to błędem pierwotnym jest błąd w ustaleniach</p>				

faktycznych, a jego następstwem wadliwa kwalifikacja prawna. Uznać zatem należy, że w sytuacji kiedy skarżący kwestionuje kwalifikację prawną czynu co do wypełnienia znamion przypisanego przestępstwa, ale w związku z nieprawidłowymi ustaleniami faktycznymi, to podstawą apelacji powinien być zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Nadto w zakresie zarzutu obrazy przepisów postępowania wskazać wypada, że jak wynika z powszechnie aprobowanego, także przez tut. Sąd odwoławczy stanowiska przedstawionego m.in. przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z 12 lipca 2021r. (sygn. IV KK 726/19, Lex nr 3232651), iż dla zasadności zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie wystarczy zaprezentowanie przez skarżącego własnych wątpliwości, co do stanu dowodów. O naruszeniu tego przepisu można mówić wówczas, gdy

sąd ustalając, że zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść oskarżonego (...). Jednocześnie należy pamiętać, że **naruszenie zasady in dubio pro reo możliwe jest jedynie wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art. 7 k.p.k. ocenił zgromadzone dowody, a pomimo tego z dowodów uznanych za wiarygodne nadal wynikają co najmniej dwie wersje faktyczne i organ procesowy rozstrzyga niedające się usunąć wątpliwości niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k."**

W niniejszej sprawie Sąd orzekający nie powziął wątpliwości odnośnie kluczowych dla ustaleń faktycznych i ocen prawnych zachowań oskarżonego, to

obrona takowe
sformułowała w
apelacji, w oparciu
o własną, odmienną
ocenę materiału
dowodowego.

Z powyższych też
względów, w
realiach
przedmiotowej
sprawy, jak też treści
samej apelacji, już
można wyprowadzić
wniosek, że zarzut
obrazy prawa
materialnego (pkt
1a. b.), jak też
naruszenia
przepisów art. 5§2
k.p.k. nie mają
faktycznego oparcia i
to nie one stanowią
rzeczywiste kwestie,
które winien
rozważyć Sąd
odwoławczy. Istota
zarzutów sprowadza
się w istocie
do kwestionowania
ustaleń faktycznych
wskutek odmiennej
oceny
poszczególnych
dowodów, które miał
na uwadze Sąd
meriti.

Zanim jednakże Sąd
ad quem odniesie
się do tych kwestii,
odnieść się należy do
podniesionej obrazy
art. 17§1 pkt 9
k.p.k. w zakresie
czynu z art. 216§1
k.k. w zw. z art.
12§1 k.k., bowiem
w razie podzielenia
trafności tego

zarzutu, pozostałe, oparte na zasadzie art. 438 pkt 2 i 3k.p.k. okazałyby się zbędne.

I tak obrońca, domagając się umorzenia postępowania w tym zakresie podniósł, że nie ma skargi uprawnionego oskarżyciela w zakresie ścigania czynu z art. 216§1 kk. oraz, że nie zostało wydane przez prokuratora postanowienie o objęciu ściganiem czynu i w żaden sposób nie uzasadniono, że istnieje interes społeczny w prowadzeniu postępowania przez prokuratora. Twierdzenia te nie polegają na prawdzie, o czym przekonuje rzeczywista zawartość akt sprawy.

D. M. złożył zawiadomienie o przestępstwie obejmującym zachowania realizujące znamiona ustawowe występku z art. 216§1 k.k. (k. 16), a następnie dodatkowo zeznając opisał kolejne zdarzenie z 14

czerwca 2020r.,
w trakcie którego
zniewagi ponownie
pod jego adresem
padły (k.56). Z
treści wypowiedzi
pokrzywdzonego
wynika przy tym, iż
również i w tym
zakresie domaga
się przeprowadzenia
postępowania
("składałem
zawiadomienie (...)
w dniu dzisiejszym
stawiłem się do
Komendy uzupełnić
moje zeznania (...)
naprawdę się go
obawiam" - k. 56).
Nie jest zatem tak,
że pokrzywdzony
nie zawiadomił
uprawnionych
organów ścigania
o przestępstwie
popelnionym na jego
szkodę.

Nietrafnie
utrzymuje obrona,
że w sytuacji,
kiedy czyn z art.
216§1 k.k. jest
ścigany z oskarżenia
prywatnego (art.
216§5 k.k.), objęcie
tego rodzaju
występku ściganiem
w trybie
publicznoskargowym
wymaga wydania
przez prokuratora
postanowienia i
uzasadnienia tej
decyzji. Wskazuje
zatem Sąd
odwoławczy, w ślad
za Sądem
Najwyższym, że

"prokurator przez wniesienie aktu oskarżenia do sądu, wyraża nie tylko swą wolę do realizacji uprawnienia przewidzianego w art. 60§1 k.p.k., lecz faktycznie dokonuje wszczęcia postępowania karnego w rozumieniu art. 60§1 k.p.k. Do takiej decyzji uprawnia go treść art. 60§1 k.p.k. w każdym stadium postępowania karnego. Oczywiście lepiej byłoby aby prokurator taką decyzję poprzedził wydaniem postanowienia, lecz nie jest to warunek konieczny" (wyrok z 5 września 2006r., IV KK 176/05, OSNKwSA 2006/1/1662).

Niemniej w omawianej sprawie na karcie 104 prokurator, przedłużając okres dochodzenia, decyzję tę uzasadnił potrzebą przedstawienia oskarżonemu zarzutu m.in. z art. 216§1 k.k. w zw. z art. 12 §1 kk. "który to czyn prokurator obejmuje ściganiem z urzędu" (postanowienie z 28

lipca 2020r., PR 1 ds.
58.2020).

Tym samym
twierdzenie
apelującego, iż brak
jest skargi
uprawnionego
podmiotu, co
miałoby stanowić o
zaistnieniu
negatywnej
przesłanki
obligującej do
umorzenia
postępowania
karnego w zakresie
czynu z art. 216§1
k.k., jest pozbawione
podstaw.

Wobec powyższego
koniecznym jest
odniesienie się do
pozostałych
zarzutów
sformułowanych
przez skarżącego, a
dotyczących
naruszenia
przepisów
postępowania,
zwłaszcza w zakresie
przeprowadzenie
postępowania
dowodowego i oceny
tak zgromadzonych
dowodów oraz
wyprowadzonych na
ich podstawie
wniosków, które
doprowadzić miało
do błędnego
uznania, że
oskarżony dopuścił
się obu przypisanych
mu występów.

Obrońca,
konstruując

poszczególne zarzuty z pkt 2 i 2 petitum, apelacji odwołał się do przedstawionej przez siebie oceny tych dowodów, które Sąd orzekający miał na uwadze (wskazał je w uzasadnieniu) jako stanowiące podstawę ustalenia sprawstwa J. P. oraz tych, którym przymiotu wiarygodności odmówił (dotyczy - prócz wyjaśnień samego oskarżonego - relacji D. N. i T. L.). Przed przystąpieniem do omówienia tej części apelacji zauważyć jednakże trzeba, że zarzut błędu dowolności jest tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego

rozumowania
dopuścił się sąd
w dokonanej ocenie
materiału
dowodowego a nie
tylko ograniczenia
się do własnej oceny
tego materiału (tak
m.in. Sąd Apelacyjny
w Poznaniu, w
wyroku z 2 czerwca
2021r., sygn. II
AKa 44/21, Lex nr
3189578). Kiedy z
tego punktu poddać
ocenie zarzuty
apelacji oraz
przedstawione na
ich poparcie
argumenty, to nie
sposób nie
zauważyć, że ich
autor polemizuje
z twierdzeniami
Sądu a quo,
nie przedstawiając
żadnych
konkretnych
okoliczności, które
potwierdzałyby, że
stanowisko Sądu
jest błędne. Kiedy
natomiast
uwzględnić
rzeczywistą treść
depozycji
poszczególnych
osób, to nie można
nie zauważyć, że
D. M. każdorazowo
bezpośrednio po
zdarzeniu, w trakcie
którego pod jego
adresem padały czy
to groźby, czy
zniewagi
zawiadamił o tym
najbliższą Komendę
Policji, przesyłając
(bądź składając

osobiście) na piśmie zawiadomienia, które następnie potwierdzał do protokołu przesłuchania (k. 1,43, 44, 45, 47, 50), a jego relacje korespondują nie tylko z wersją wydarzeń przedstawioną przez A. F., czy L. L., ale osoby postronne, np. funkcjonariusza Policji, który w nocy 13 czerwca 2020r. przeprowadził interwencję w związku ze zgłoszeniem oskarżonego (D. K. - k. 72), czy informacje z rewiru dzielnicowych przekazane przez M. F. (k. 25, 69, 525), a w końcu naocznego świadka zdarzenia z 12 czerwca 2020r. - P. M. (k. 8, 526).

Podkreślić w tym miejscu należy, iż nieskuteczna jest próba podważenia wiarygodności zeznań P. M. (zdaniem apelującego świadek miał nie być obecny - k.570v). Pomija skarżący to, że P. M. 15 czerwca 2020r. złożył bezpośrednio w KPP w K. pisemną relację dotyczącą przebiegu m.in. wydarzeń z 12 czerwca 2020r.

(k. 45, oryginał znajduje się na k. 11 załącznika adresowego akt sprawy). Trudno więc zgodzić się oskarżonym i jego obrońcą, iż P. M. relacjonował o sytuacji, której nie był naocznym świadkiem, tym bardziej, że w swoich zeznaniach wprost wskazywał, iż jakkolwiek w dniu przesłuchania nie był już w stanie wskazać konkretnych dat, to opisywane sytuacje dotyczą tego zajść, w związku z którym byli złożyc zeznania na Policji (k. 526).

Nieskuteczna jest próba przekonania Sądu ad quem, że zachowanie J. P. nie wzbudziło poczucia zagrożenia u D. M., co miałoby świadczyć o tym, że brak istotnego, ustawowego znamienia uniemożliwia pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej. Wskazać zatem trzeba na relację P. M., który przedstawiając powody, dla których przed odjazdem do domu w czerwcu 2020r. udał się do KPP w K., wprost stwierdził, że sam

"zaczął mieć obawy do czego ten pan jest zdolny (...) co ten pan może zrobić" (k. 526), zaś słowa, które wówczas oskarżony wypowiadał pod adresem pokrzywdzonego odebrał jako "zapowiedź, że stanie się coś złego" (k. 526v).

Tym samym nie można nie dostrzec, że relacje w/wym. osób wzajemnie uzupełniają się, tworząc logiczną całość, która nadto powiązana z treścią pism, które J. P. rozsyłał do różnych instytucji, inicjując postępowania kontrolne przeciwko A. F. (i pośrednio pokrzywdzonemu), a które okazywały się niezasadne (np. k. 140 - 147, 445 - 448) oraz ujawnionymi jego zachowaniami, polegającymi na zgłaszaniu na Policję niezasadnych interwencji (k. 534), objeżdżaniu posesji A. F. samochodem i robieniu zdjęć obecnym tam osobom (k. 58, 59 - 60) istotnie mogły wzbudzić obawę i poczucie zagrożenia u pokrzywdzonego. Sąd odwoławczy wskazuje nadto, że

ustawodawca nie wymaga, aby między wyrażeniem groźby a powstaniem obawy jej spełnienia musiała zaistnieć koincydencja czasowa. Nie jest przy tym tak, że lęk przed spełnieniem groźby musi być wywołany wyłącznie zachowaniem sprawcy kończącym się z chwilą jej wyrażenia, ale mogą go katalizować inne okoliczności, w tym także późniejsze zachowanie sprawcy. Nie jest także wymagane istnienie poczucia strachu przed osobą sprawcy, chodzi bowiem wyłącznie o ustalenie wystąpienia uzasadnionej obawy spełnienia gróźb przez niego wypowiedzianych. Z tego też powodu, oceniając przedstawione przez pokrzywdzonego oraz świadków poszczególne zdarzenia, stanowiące tło dla wypowiedzianych gróźb, że "zaje..", "dojedzie" go, okraszonych nadto licznymi wyrażeniami uwłaczającymi godności adresata, za w pełni uprawnione należało

uznać stwierdzenie Sądu I instancji, że wystąpienie ustawowego znamienia "uzasadnionej obawy" zostało pozytywnie zweryfikowane.

Zasadnie wyprowadził Sąd meriti wniosek, że w okolicznościach sprawy subiektywne odczucie obawy pokrzywdzonego co do spełnienia groźby miało obiektywne (uzasadnione) podstawy. Ta konstatacja stanowi z kolei o realizacji przez J. P. wszystkich ustawowych znamion przypisanego mu występku z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.

Zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdza tezy apelacji, iż D. M. prowokował oskarżonego, zachowując się wyzywająco i agresywnie oraz wywoływał kłótnie (zarzut podniesiony "ewentualnie, z ostrożności procesowej, w razie nieuwzględnienia przez tut. Sąd zarzutu wskazanego

w pkt 1 lit.b ..." - k. 567v).

Abstrahując od tego, że fakultatywny charakter art. 216 § 3 k.k. ("sąd może") przesądza o tym, że zaniechanie przez sąd postąpienia stosownie do jego treści, nie może być przedmiotem zarzutu obrazu prawa materialnego (bo ta nastąpiłaby tylko wówczas, gdyby przepis ten nakazywał sądowi takie rozstrzygnięcie) ale jedynie błędu w ustaleniach faktycznych, to zauważyć należy, że z prawidłowych ustaleń Sądu meriti wynika jednoznacznie, że ani 14 kwietnia 2020r, ani 15 kwietnia 2020r., czy 17 kwietnia 2020r., a w końcu 14 czerwca 2020r. D. M. nie spowodował ataku ze strony J. P.. Nie sposób dopatrzeć się przejawów prowokacji, czy agresji po stronie D. M., które to zachowania miałyby poprzedzać wypowiedane przez oskarżonego zniewagi. Pokrzywdzony ani słownie nie atakował go, ani ubliżał

mu. Cytowane przez pokrzywdzonego i świadków zwroty padały nagle. Zawierają zaś treści uwłaczające godności i poniżające, zatem publiczne wypowiedzenie ich realizowało ustawowe znamiona występków z art. 216§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.

Nie jest przy tym tak, że zeznania D. N., czy T. L. oraz S. W. mogą stanowić taką przeciwwagę dla dowodów obciążających oskarżonego, które doprowadziłyby do jego uniewinnienia. Nie można bowiem pominąć tego, że D. N. relacjonowała w sposób nader ogólnikowy, a przy tym nawet nie starała się ukryć swej niechęci do D. M. i A. F.. Oceniając ten dowód nie można abstrahować od zeznań J. N. - jej męża (k. 332v, 527). T. L. na zlecenie oskarżonego wykonywał usługi detektywistyczne i opisał jedno zdarzenie z 14 czerwca 2020r., kiedy to pokrzywdzony do godziny 21.00 miał zatarasować swoim

samochodem
przejazd
oskarżonemu,
żadnych innych
sytuacji z udziałem
pokrzywdzonego
świadkiem nie był
(k. 523v). Sąd
odwoławczy
zauważył jednakże,
że J. P. 14
czerwca 2020r.
zgłosił interwencję o
godzinie 21:45, którą
następnie odwołał
(k. 534), co
wprost wskazuje na
jego nastawienie do
pokrzywdzonego i
rzeczywistą intencję
podejmowanych
działań. Trudno
więc na podstawie
depozycji w/wym.
osób dokonywać
kategorycznych
ustaleń dotyczących
przebiegu wydarzeń
stanowiących
przedmiot uwagi
Sądu a quo oraz ad
quem.

Podobnie ocenić
należy relację S. W.
(k. 500), który prócz
opisu i oceny swoich
relacji z oskarżonym
i pokrzywdzonym
nie istotnego do
sprawy nie wniósł,
nie dysponował
bowiem żadnymi
informacjami, które
byłyby przydatne do
dokonania ustaleń w
sprawie.

Reasumując,
ponowna analiza

całego materiału dowodowego zebrane przez Sąd I instancji prowadzi do wniosku, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jak ma to miejsce w omawianym przypadku, lecz powinien zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień, w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd oceniając zebrany materiał dowodowy. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach aniżeli te, na których oparł się tenże sąd nie może prowadzić do wniosku, że rzeczywiście sąd ten dopuścił się przy wydaniu wyroku

omawianego
uchylenia.

Wskazać przy tym
trzeba i to, że wbrew
twierdzeniom
obrony Sąd
orzekający
prawidłowo i
wystarczającym
stopniu poczynił
ustalenia dotyczące
konfliktu między J.
P. a D. M.,
co przy wnikliwych
ustaleniach miałyby
prowadzić do
odmiennej oceny
postawy
pokrzywdzonego i
A. F.. Nie jest
rolą sądu karnego
drobiazgowo
dotworzenie historii
i wzajemnych relacji
łączących strony. To,
co wynika z relacji
przesłuchanych
stron, wsparte
dokumentami, w
tym także
znajdującymi się
w aktach sprawy
kserokopiami
poprzednio
prowadzonego przez
Prokuraturę
Rejonową w Kłodzku
z zawiadomienia D.
M. postępowania
karnego o czyn z
art. 190§1 k.k. (PR
1 Ds.1402.2017), a
to w związku z
cofnięciem wniosku
o ściganie J.
P. z uwagi
na przeproszenie
pokrzywdzonego i
zawarcie z nim

ugody (k. 322 i 323), stanowi wystarczającą podstawę dokonania ustaleń w tym zakresie. Nie dostrzegł Sąd ad quem, by ocena tych relacji była błędna i, by akta sprawy zawierały dowody, które uprawniałyby do odmiennych wniosków.

Z tych też względów żaden argument przedstawiony w apelacji na poparcie zarzutu opisanego w art. 438 pkt 3 k.p.k. nie ma oparcia w aktach sprawy, stanowi bowiem przejaw subiektywnej oceny poszczególnych dowodów, czynionej przez pryzmat relacji oskarżonego, którą zasadnie uznał Sąd meriti za niewiarygodną, bo nie popartą żadnym obiektywnym dowodem. Tym samym jeżeli uznać, że dopuszczalność podniesienia tego zarzutu w zasadzie zastrzeżona jest do takich przypadków, kiedy materiał dowodowy został poprawnie skompletowany i oceniony, a pomimo tego poczynione ustalenia faktyczne nie odpowiadają

wnioskom
wynikającym z
tychże dowodów, to
tak skonstruowany
zarzut 3 lit. a -
c petitum apelacji
okazał się chybiony.

Na ocenę tę nie ma
wpływu toczące się
pomiędzy stronami
tego postępowania
postępowanie o
naruszenie dóbr
osobistych, którego
podstawą miały być
założony przez A.
F. monitoring, a
co miałyby służyć
inwigilowaniu J. P.
i nagrywaniu tego,
co dzieje się na
jego posesji. Żadna
z analizowanych
sytuacji, w trakcie
których padały
groźby oraz
zniewagi, nie była
związana z
rejestracją obrazu
przez monitoring,
żadna z
przesłuchanych osób
nawet słowem nie
wskazała, by to było
powodem
"pretensji" w taki
sposób
artykułowanych
przez oskarżonego.
Tym samym kwestię
tę należy uznać za
niemającą znaczenia
dla prawidłowego
wyrokowania w tej
sprawie.

Nieskuteczny jest
także zarzut rażącej
niewspółmierności

kary. Sąd orzekający wymierzył J. P. kary grzywny oraz jako karę łączną 110 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych. Powody takiego postąpienia przedstawił w pisemnych motywach (k. 560v - 561), co Sąd ad quem w pełni aprobuje. Argumenty przedstawione są bowiem rzeczowe i wskazują, iż miał Sąd na uwadze wszelkie okoliczności rzutujące na wymiar kar jednostkowych oraz łącznej, zarówno te obciążające, jak i łagodzące dla oskarżonego. Z kolei argumenty, które przedstawił apelujący w istocie odwołują się do chybionego założenia, iż oskarżony był prowokowany przez pokrzywdzonego (do kwestii tej odniósł się już tutaj. Sąd powyżej w związku z zarzutem obrazy prawa materialnego, tj. art. 216 §3 k.k.).

Jeśli więc uwzględnimy, że pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a

więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną), to wymierzonych kar grzywny (zarówno jednostkowych, jak i łącznej) nie sposób za takie uznać. Podkreślić bowiem trzeba, że przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Wystąpienia takie przesłanek, które obligowałyby do ingerencji w wymiar kary, Sąd odwoławczy nie stwierdził.

Wniosek

1. o uniewinnienie oskarżonego od

zasadny

<p>popelnienia zarzucanego mu czynu zabronionego z art. 190§1 kk, tj. czynu opisanego w pkt 1 skarzonego wyroku,</p> <p>2. 2.umorzenie postepowania w zakresie czynu zabronionego z art. 216§21 kk, tj. czynu opisanego w pkt 2 skarzonego wyroku,</p> <p>3. obciazenie karbu Państwa kosztami procesu,</p> <p>alternatywnie</p> <p>1.uniewinnienie oskarzonego od popelnienia zarzucanych mu czynów zabronionych,</p> <p>2.obciazenie Skarbu Państwa kosztami procesu.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z przyczyn wskazanych wyżej żaden zarzut i przedstawiony na jego poparcie argument nie zyskał aprobaty Sądu odwoławczego, nie wystąpiła także żadna z przesłanek, która obligowałaby</p>			

<p>Sąd II instancji do ingerencji w treść rozstrzygnięcia sądu I instancji z urzędu, a tym samym uznać należało, że wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku jest prawidłowy, oparty bowiem został na właściwie ustalonym stanie faktycznym, który jednoznacznie dowodzi, że J. P. jest sprawcą obu przypisanych mu występków i winien za nie ponieść karę taką, jaką wymierzył mu Sąd meriti.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	

<p>Utrzymane w mocy zostały punkty od I do VIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, tj. w zakresie uznania sprawstwa i winy J. P. odnośnie czynu z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. z art. 216§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. oraz wymierzonych mu za nie kar grzywny, jak też kary łącznej grzywny (pkt III), orzeczenie o nawiązce należnej na mocy art. 46§2 k.k. na rzecz pokrzywdzonego (pkt IV), zakaz kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonego przez okres 2 lat (pkt V) oraz orzeczenia o dowodach (pkt VI) i kosztach procesu (pkt VII i VIII)</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Z przyczyn wskazanych w sekcji 3.1 uzasadnienia uznanie sprawstwa i winy oskarżonego stanowi wynik prawidłowo i rzetelnie przeprowadzonego postępowania, wymierzone kary realizują cele tego postępowania</p>	

karnego i stanowią o sprawiedliwym ukaraniu sprawcy, zaś orzeczone obok kary zasadniczej grzywny środek karny oraz kompensacyjny dodatkowo wzmacniają oddziaływanie kary. Orzeczenie względem oskarżonego nawiązki w trybie art. 46 § 2 k.k. służy bowiem kompensacie krzywd mających swe źródło w przestępstwie. Jej wysokość została właściwie określona, tj. z uwzględnieniem rozmiaru krzywdy, ocenionej przez pryzmat subiektywnych doznań ofiary przestępstwa, sposobu działania sprawcy, jak również tego, jaki wpływ na stan psychiczny pokrzywdzonego wywołało znalezienie się w sytuacji ofiary przestępstwa. Orzeczenie zakazu zbliżania się i kontaktowania w realiach sprawy również należy ocenić pozytywnie, jeśli uwzględni się, że oskarżony zamieszkuje "po sąsiedzku" i do tej pory okoliczność ta

<p>stanowiła pretekst do podejmowania działań obliczonych na dokuczenie i uprzykrzenie życia codziennego pokrzywdzonemu i jego bliskim.</p> <p>Również rozstrzygnięcie o dowodach rzeczowych i kosztach procesu, jako stanowiące wyraz prawidłowo zastosowanych przepisów prawa procesowego, należało utrzymać w mocy.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
pkt II		z uwagi na wynik postępowania odwoławczego, brzmienie art. 636§1 k.p.k., jak też sytuację materialną i majątkową oskarżonego, Sąd odwoławczy obciążył go kosztami tego postępowania, które zainicjował. Wysokość opłaty ustalona została na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 8 tej ustawy.
7. PODPIS		
Agnieszka Połyniak		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego J. P.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w zakresie uznania sprawstwa i winy J. P. odnośnie czynów z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. i z art. 216§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana